

храни жената и дѣцата си отъ плодетѣ на сжщитѣ усилия на които обществото длъжи своето движение, напредѣкъ и образование. Работата, напротивъ, не е свойственна на жената, разбирамъ външната работа, а не оная вътрѣшна и домашна работа, която е истинското, благородното занимание на жената. Чудж се отъ всичкото си сърдце на тия хубави завѣдения изобрѣтени въ наше време отъ общото и частно благодѣяние, на прибѣжищата за бѣдни, на работилницитѣ, на майчинитѣ училища гдѣто едно умно и трогателно благодѣяние дохожда на помощъ на жената и ѝ позволява да спомага отъ своя страна на семейнитѣ нужди, като я отмѣнява отъ грижата за дѣцата; но ще си позволяж да забѣлѣжж че въ послѣднитѣ завѣдения обществото замѣнява семейството, и че ония завѣдения сж насърчение къмъ едно голѣмо зло, изоставянieto на семейството, майчиното равнодушие, — зло, слѣдствията на което може да бжджтъ по значителни отъ колкото си въображаваме.

Работата е, прочѣе, първата длъжностъ на мъжжтъ като началникъ на семейството. Това е истина за всичкитѣ разреди на обществото, и за тия които живѣжтъ отъ приходитѣ си, и за ония които живѣжтъ отъ работата си: защото еднитѣ съ благородни занятия трѣбва да станжтъ достойни за иманието което сж наслѣдили, или понѣ да го запазжтъ и уплодотворжтъ съ едно умно управление; а другитѣ да поддържатъ ония които се намиратъ подъ тѣхното попечение.

Кой не усѣща едно удоволствие да гледа какъ сиромахжтъ носи въ скромната и